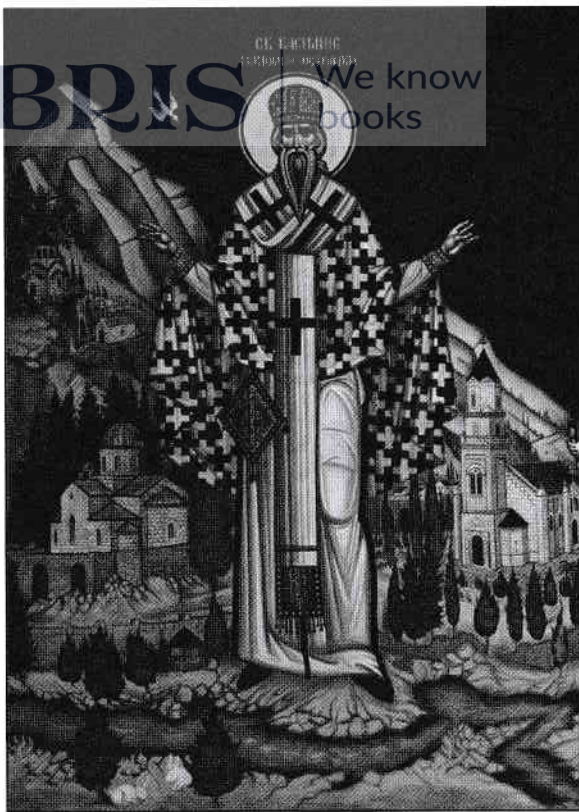

LIBRIS

CE CĂUTĂM
We know
books

Danion Vasile

IZBĂVITORUL DE FRICĂ

Prietenul nostru,
Sfântul Vasile
de la Ostrog

Contact: danionvasile@yahoo.com
www.danionvasile.com

© Pentru ediția de față, Editura Areopag
**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**
Vasile, Danion
**Izbăvitorul de frică : prietenul nostru,
Sfântul Vasile de la Ostrog / Danion Vasile. -**
București : Areopag, 2025
ISBN 978-606-9678-84-8

Editura Areopag
București, 2025

în fața lui Dumnezeu, roagă-te să primească dezlegare de păcate și putere să se ridice din căderea în care se află.

Nu pentru drepti a venit Hristos în lume, Sfinte Vasile, ci pentru păcătoși. Nu cei sănătoși au nevoie de vindecare, Sfinte Vasile, ci cei bolnavi. De aceea, nu te uita la puținătatea rugăciunilor mele, ci uită-te la suferința prin care trece. Ușurează-i-o, sfinte, cu darul pe care ți l-a dat Dumnezeu. Alungă toată lucrarea vrăjmașului de la (numele) și dă-i putere să meargă pe calea mântuirii. Să lepede toate relele și să ducă o viață bineplăcută lui Dumnezeu. Da, sfinte, fii grabnic ajutor, pentru că altfel va continua să meargă pe drumul spre pierzarea sufletului și a trupului. Fii stabilă în fața lui, când obiceiul cel rău va încerca să îl stăpânească din nou. Dă-i putere să rabde și să scape de patimile care îl apasă. Ca până la sfârșitul vieții lui să Îi mulțumească lui Dumnezeu, iar pe tine să te aibă povățuitor și ocrotitor pe calea cea îngustă a mântuirii. Amin.

Cuprins

Să cinstim cât mai mulți sfinți	
<i>În loc de prefață</i>	5
Introducere	
Lângă prietenul meu, Sfântul Vasile de la Ostrog	13
Viața Sfântului Ierarh Vasile de la Ostrog	25
Scurte tâlcuiri la	
Acatistul Sfântului Vasile al Ostrogului.....	36
Mărturii despre ajutorul	
Sfântului Vasile de la Ostrog	78
Cum să ne schimbăm viața?	89
Despre frică, stres și atacuri de panică	94
Între accidente și binecuvântări	106
„Dumnezeu nu are pe nimeni de pierdut”	111
Despre un atac de panică	
și intervenția sfinților	120
Din minunile Sfântului Vasile... ..	127
„Noi nu murim niciodată!”	137
„Tu multe drumuri o să faci aici, la mine.”	140
Despre lucruri greu de crezut.....	147
Chemarea spre Ostrog.....	162
ACATISTUL SFÂNTULUI VASILE AL OSTROGULUI, FĂCĂTORUL DE MINUNI.....	179
Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului care se citește la vreme de tulburare și frică.....	199
Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului la vreme de necaz.....	201
Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului pentru cel bolnav	203
Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului pentru cei cu mințile bolnave	204
Rugăciune către Sfântul Vasile al Ostrogului pentru cel căzut în lanțurile drogurilor	205

Celor care simt că au ajuns la capătul puterilor.
Celor care se simt ispitiți de gândul sinuciderii.
Celor care...

Îmi e greu să continui această listă. Pur și simplu, nu cred că există vreo categorie de oameni care să nu poată găsi ajutor la Sfântul Vasile de la Ostrog.

Poate că aveți impresia că scriu așa pentru că este sfântul meu preferat. Nu, este unul dintre sfinții la care am mare evlavie, într-adevăr, dar am mai multă evlavie la alt sfânt, la Sfântul Nectarie din Eghina.

Cu toate acestea, știu cât de mare făcător de minuni este Sfântul Vasile. Nu l-am văzut pe Sfântul Vasile nici în vis, nici în vedenie, dar citind mulțimea de mărturii ale celor care l-au văzut în chip minunat, mărturisesc din toată inima că prezența Sfântului Vasile în viața fiecărui creștin este o comoară. Poate fi o comoară și în viața fiecăruia dintre voi.

Totuși, simt nevoia să dedic în mod special această carte unei mame care, după ce a vrut să se sinucidă și după ce a ajuns la psihiatrie, a găsit puterea să se lupte cu boala ei, de dragul copiilor ei. Ea, cu toate că este greu încercată de suferință, reușește să rămână pe baricade, spunând că numai printr-o minune se mai poate vindeca. Nu e cazul să îi menționez numele aici, dar am vrut să fac referire la ea. Ca și la oamenii care, de aproape douăzeci de ani, mi-au scris și vorbit despre problemele lor și care m-au ajutat să înțeleg că numai Dumnezeu ne poate da putere atunci când trecem prin încercări grele.

Viața Sfântului Ierarh Vasile de la Ostrog

Sfântul Vasile de la Ostrog s-a născut pe 28 decembrie 1610 în satul Mrkonjić, din regiunea Popovo, lângă Trebinje. Părinții lui se numeau Petar și Ana Jovanović. La botez a primit numele Stoian. Era un copil ascultător de părinți, harnic și iubitor de săraci.

Părinții lui era dușmăniți de câțiva oameni răi, care lepădaseră credința creștină și deveniseră musulmani. Temându-se ca nu cumva din cauza uneltirilor acestor apostatați Stoian să fie luat ienicer (pentru că turcii luau copii creștini și îi făceau ieniceri, pregătindu-i să intre în armata sultanului), părinții lui l-au dus la vârsta de doisprezece ani la Mănăstirea Zavala. La această mănăstire, care avea hramul Intrării Maicii Domnului în biserică, era stareț unchiul său, părintele Serafim. Sub îndrumarea sa sfântul a învățat să citească din Psaltire și din Ceaslov. Iubea foarte mult sfintele slujbe și citirea Sfintei Scripturi. După trei ani, vrând să îl ajute să crească într-o obște misionară, părintele Serafim l-a trimis la Mănăstirea Trvdoș⁵, aproape de orașul Trebinje. Mănăstirea era un centru de apărare ortodoxă în fața tentativelor de trecere la uniație și de rezistență în fața propagandei musulmane. În ea se putea învăța iconografia, sculptura, muzica bisericească și copierea manuscriselor. Mănăstirea era renumită pentru biblioteca ei vastă.

---

⁵ Mănăstirea Trvdoș a fost ajutată de mai mulți domnitori români. Se păstrează un hrisov din 15 iunie 1646 în care se menționează o donație a domnitorului Matei Basarab către această mănăstire, care mai târziu a fost ajutată financiar și de domnitorul Constantin Brâncoveanu (n.a.).

Acolo sfântul a îmbrăcat haina monahală, primind numele de Vasile. După câțiva ani, a mers în Muntenegru, unde mitropolitul Macarie Korceanin de Cetinje⁶ l-a ținut lângă el o vreme. Mitropolitul Macarie era unul dintre ierarhii prin care catolicii încercau să spargă rezistența ortodoxă⁷. Compromisul pe care i-l cereau aceștia mitropolitului Macarie avea și motive politice – obținerea ajutorului venețian pentru izbăvirea Muntenegrului de jugul turcesc.

Pentru că mitropolitul era deschis față de propaganda uniată, Sfântul Vasile i-a cerut să se poarte ca un apărător al Ortodoxiei. Dar mitropolitul nu numai că nu a ascultat sfatul sfântului, ci și l-a prigonit, lansând acuzații false împotriva acestuia. Credincioșii însă, cunoscând viața de virtute a sfântului, nu s-au smintit din pricina clevetelilor scornite de ierarh.

Vrând să scape de uneltirile pornite împotriva lui la Cetinje, Sfântul Vasile s-a întors la Mănăstirea Tvrdoș. După o vreme, a fost hirotonit diacon, iar la vârsta de 25 de ani a fost hirotonit preot. Mai apoi a fost numit arhimandrit. Ieșea deseori din mănăstire, ca să facă multă misiune în satele din regiune, mergând în casele oamenilor și întărindu-i în credința ortodoxă. Pentru că unii creștini apostatați, care deveniseră musulmani, voiau să îl omoare, dar și ca să

⁶ Care a stat pe scaunul mitropolitan din Muntenegru între anii 1637-1659. O tradiție populară spune că mitropolitul Macarie ar fi fost omorât de oamenii din popor pentru că ar fi semnat trecerea la uniaticism. Totuși, nu există mărturii istorice clare despre acest fapt (www.rastko.rs/rastko-bl/istorija/corovic/istorija/6_6_1.html) (n.a.).

⁷ Conform surselor catolice, contestate însă de unii istorici ortodocși, la Mănăstirea Maine Mitropolitul Macarie Korceanin al Muntenegrului ar fi rostit Crezul catolic, cu erezia *Filioque*, și ar fi acceptat uniația în anul 1640 (după ce s-ar fi întâlnit la Kotor cu trimisul papei Urban al VIII-lea, Francesco Leonardi) (n.a.).

strângă ajutor pentru biserică și pentru turma pe care o păstorea, Sfântul Vasile a plecat într-un pelerinaj în Rusia. De acolo a adus veșminte, cărți și multe ajutoare pentru credincioși. Dar dușmanii săi, atât creștinii apostatați cât și agenții uniației, nu l-au lăsat în pace, așa că a hotărât să plece pentru din nou, de această dată la Sfântul Munte Athos.

În acea vreme, întâistătător al Bisericii Sârbe era patriarhul Paisie, după ce patriarhul de dinaintea sa, Jovan al II-lea Kantul, fusese omorât de turci.⁸

Vremurile erau foarte grele pentru poporul sârb și pentru Biserica Sârbă. Patriarhul Paisie, nevrând să stârnească mânia turcilor, încercase să aleagă o cale de compromis. Dar în același timp continua linia pe care mersese patriarhul Jovan al II-lea în privința apropierei de catolici. Aceștia voiau trecerea Bisericii Sârbe la uniaticism, după ce reușiseră să pornească uniația în Ucraina la sfârșitul secolului al XVI-lea⁹. Deși era împotriva ereziei purcederii Duhului Sfânt și de la Fiul¹⁰, patriarhul Paisie¹¹ era dispus să recunoască papei Urban al VIII-lea *primatum honoris*, un primat onorific. I-a și trimis o scrisoare, în numele sinodului Bisericii Sârbe, în care prezenta această poziție. Dar îi cerea în schimb renunțarea la *Filioque*, la azime și la alte învățături greșite. Roma făcuse planul de a atrage

⁸ Patriarhul Jovan al II-lea luptase pentru răsturnarea jugului turcesc și ceruse chiar ajutorul papal, dar pentru aceasta fusese condamnat la moarte și ucis în anul 1614 (n.a.).

⁹ Prin Sinodul tâlhăresc de la Brest-Litovsk în 1596 (n.a.).

¹⁰ *Filioque*, erezie care fusese condamnată încă din secolul al IX-lea, la mai multe sinoade de la Constantinopol (n.a.).

¹¹ Patriarhul Paisie respingea erezia *Filioque* și apăruse învățătura despre purcederea Duhului Sfânt numai de la Tatăl și în corespondența sa cu papa Grigore al XV-lea (n.a.).

Biserica Sârbă la catolicism și trimisese emisari în Serbia prin Congregația pentru propaganda credinței.

Patriarhul Paisie i-a dat binecuvântare Sfântului Vasile să plece la Muntele Athos, dar i-a cerut ca la întoarcere să vină din nou la Peć, pentru că voia să îl hirotonească episcop.

Sfântul Vasile a stat în Sfântul Munte Athos cam un an, cel mai mult în Mănăstirea Hilandar. Acolo a sporit în rugăciune și în nevoiță.

După întoarcerea sa la Peć, Sfântul Vasile a acceptat fără voia sa și cu multă șovăire numirea sa ca episcop de Trebinje, fiind hirotonit în anul 1638. După ce a ajuns ierarh, Sfântul Vasile a continuat lupta împotriva trecerii la uniatism, care era o poartă pentru unirea cu catolicii. El a apărat, ca un mărturisitor, cu multă jertfelnicie, dreapta credință.

În jurul anului 1641, unul dintre călugării Mănăstirii Tvrdoș, pe nume Savatie, care era o unealtă a taberei care lupta în favoarea uniației, a încercat să uzurpe scaunul arhieresc al Sfântului Vasile. Dar în anul 1642 patriarhul Paisie a denunțat înșelăciunea.¹²

Prin anul 1649 turcii au atacat Mănăstirea Tvrdoș, unde era și sediul episcopiei în care slujea sfântul. Pe 17 noiembrie 1651 acesta a fost numit episcop al Onogoștului și al Zahumliei. Dar a rămas cu reședința tot la Mănăstirea Tvrdoș. Apoi, din pricina uneltirilor taberei favorabile uniației și a tulburărilor produse de turci, Sfântul Vasile a plecat să se nevoiască într-un loc retras, la poalele Muntelui Zagaracha.

¹² Iar turcii au luat taxa datorată de ierarhul locului tot de la Sfântul Vasile, recunoscându-i și prin aceasta autoritatea (n.a.).

Mai apoi s-a retras la mănăstirea de călugări din Muntele Ostrogului¹³.

În acea vreme, patriarh al Serbiei era Gavriil I, care avea să fie mai apoi omorât de turci, primind moarte mucenicească la Bursa, în anul 1659. Printre acuzații era și cea că patriarhul Gavriil I convertise câțiva turci la credința creștină. I se ceruse să treacă la islam, pentru a rămâne în viață, dar el a ales moartea mucenicească.

Patriarhul Gavriil I se implicase în apărarea dreptei credințe în fața prozelitismului papal, de aceea una dintre cele două cărți pe care le-a dus în anul 1654 pentru a fi tipărite în Rusia era o carte scrisă împotriva rătăcirilor catolice de Sfântul Nil Cabasila¹⁴.

Patriarhul a acceptat decizia Sfântului Vasile de a se retrage la Ostrog. Acolo trăise într-o peșteră un pustnic sporit în viața duhovnicească, Cuviosul Isaia de la Onogoșt. Faima sa era atât de mare încât, după moartea sa, turcii i-au ars trupul, pentru a încerca să oprească evlavia credincioșilor față de acest părinte bineplăcut lui Dumnezeu. Nepotul Cuviosului Isaia,

¹³ Sfântul Nicolae Velimirovici scrie despre retragerea Sfântului Vasile: „Ca ierarh, el a viețuit mai întâi la Mănăstirea Tvrdoș, iar de acolo, ca un bun păstor, își întărea turma sa în credința ortodoxă, păzind-o de cruzimile turcilor și de viclenia latinilor (romano-catolicilor). Dar când Sfințitul Vasile a fost împresurat din toate părțile de dușmanii lui care voiau să-i scoată sufletul, el a hotărât să plece la Ostrog, unde a dus viață de încă și mai aspre nevoițe, păzindu-și de acum turma cu rugăciunea cea cu picuri de sânge, făcută noaptea și ziua” (Sfântul Nicolae Velimirovici, *Proloagele de la Ohrida*, vol. I, Editura Cartea Ortodoxă și Editura Egumenița, Galați, 2005, p. 506) (n.a.).

¹⁴ Este vorba de lucrarea *Typicon împotriva ereziei latine*, care a fost scrisă de Sfântul Nil Cabasila, unchiul Sfântului Nicolae Cabasila (n.a.).

părintele Isaia al doilea, este considerat primul stareț al mănăstirii de la Ostrog.

Sfântul Vasile a mutat la Ostrog reședința episcopală, iar titlul său ierarhic a fost schimbat de Patriarhul Gavriil I în „episcop de Zahumlie și Skenderia”.

Sfântul Vasile a început să care pietre și lemne, pentru a ajuta la ridicarea primei biserici, cu hramul Sfânta Cruce, în peștera în care trăise Cuviosul Isaia. Sfântul Vasile adusese acolo de la Tvrdoș o părticică din lemnul Sfintei Cruci, care fusese luată din bucățica lăsată în Herțegovina de părinții aghioriți în anul 1606.¹⁵

Sfântul era și un bun cunoscător al plantelor tămăduitoare și de aceea era căutat de mulți bolnavi. A dus o viață de nevoiță aspră și de rugăciune neîncetată, pentru care Dumnezeu l-a învrednicit de darul facerii de minuni. Mulți oameni veneau să îi ceară sfatul și ajutorul. Se răspândise vestea despre harismele sale, printre care era și cea a vederii cu duhul.

În anul 1671, în ziua de 29 aprilie, Sfântul Vasile a trecut la Domnul. Se spune că o lumină neobișnuită a acoperit atunci locul. După adormirea sa, sfântul i-a ajutat în chip minunat pe oamenii care îi cereau acest lucru.

Sfântul Vasile i s-a arătat în vis părintelui Rafail, starețul Mănăstirii Sfântul Luca din Zupa, de lângă Nikșici, cerându-i să meargă la Ostrog să îi deschidă mormântul. Dar părintele Rafail nu a luat în seamă visul, temându-se să nu fie vreo înșelare. Sfântul Vasile i-a mai poruncit încă o dată să vină să îi dezgroape trupul, dar nici atunci părintele Rafail nu l-a ascultat.

¹⁵ În timpul procesiunii făcute la inițiativa părintelui stareț Ilarion de la Hilandar, mănăstirea sârbească de la Sfântul Munte Athos. Părintele stareț Ilarion era de origine din Trebinje (n.a.).

Abia după ce Sfântul Vasile i s-a arătat a treia oară, purtând veșminte arhieresti și ținând în mână o cădelniță, părintele Rafail s-a trezit, cutremurat de cele văzute în vis, și, spunându-le celor din obștea sa semnele pe care le văzuse, au plecat spre Ostrog.

Era anul 1678, la șapte ani după trecerea Sfântului Vasile la Domnul. Ajungând la mănăstire, împreună cu părinții de acolo au făcut în fiecare zi Sfânta Liturghie și celelalte slujbe și, după o săptămână, au tămâiat mormântul sfântului și apoi l-au deschis. Au aflat acolo sfintele moaște având culoarea cerii și izvorând bună-mireasmă.

Trupul a fost mutat în Biserica Intrării Maicii Domnului, de la Mănăstirea de Sus din Ostrog, unde se află și în zilele noastre. La Ostrog există două mănăstiri – Mănăstirea de Sus, care e zidită în stâncă, și Mănăstirea de Jos, care, după cum îi spune și numele, se află mai jos, și care în vechime era un loc de popas pentru pelerinii care nu puteau ajunge la racla sfântului înainte de lăsarea serii.

La moaștele Sfântului Vasile au venit să se închine drept-credincioși din toată lumea. Vestea despre minunile sale s-a împrăștiat cu repeziciune. O mulțime de bolnavi au fost vindecați, o mulțime de oameni necăjiți au aflat acolo ajutor.

Pelerinii au început să aducă danii la mănăstire. Încetul cu încetul s-a răspândit chiar obiceiul de a ține post vreme de o săptămână înaintea prăznuirii sfântului.¹⁶

Auzind de minunile Sfântului Vasile, la Ostrog au început să vină chiar și creștini de alte confesiuni,

¹⁶ Postul este numit Săptămâna Sfântului Părinte Vasile și se ține înaintea praznicului care are loc pe 29 aprilie (pe 12 mai, după calendarul nou) (n.a.).

ba chiar și musulmani. Dar nu toți cei care ajung la mănăstirea din Ostrog primesc ajutorul sfântului. Un sculptor a venit la mănăstire, împreună cu soția sa, fiind doar curios să vadă cum arată trupul sfântului, fără să aibă evlavie. A văzut pelerinii care stăteau la coadă să se închine, dar el nu reușea să se apropie de raclă. A încercat de câteva ori, dar îl oprea o putere nevăzută, ca puterea care o împiedicase pe Sfânta Maria Egipteanca să intre să se închine Sfintei Cruci înainte de a se pocăi pentru păcatele sale.

Au fost însă și cazuri în care oameni care au venit doar din curiozitate, ajungând lângă moaștele sfântului, să ia hotărârea de a-și schimba viața. Și Sfântul Vasile i-a ajutat.

În seara zilei de 12 iunie 1958, un bărbat, Milivoie Cerovici din Belgrad, a venit împreună cu soția sa la mănăstirea din Ostrog. L-au rugat pe părintele Serafim să îi lase câteva minute singuri în biserică, să se roage pentru sănătatea femeii, care era bolnavă. Nu după multă vreme, Milivoie l-a chemat pe părinte, spunând că vede un nor care se ridică deasupra sfințelor moaște și temându-se să nu fi luat ceva foc. Când s-au apropiat, iar părintele Serafim a deschis racla, Milivoie a mărturisit că vedea o lumină și un nor ieșind din capul și din pieptul sfântului. De binecuvântarea acestei lumini au parte, chiar dacă în chip nevăzut, toți pelerinii care vin să se închine cu evlavie.

De-a lungul timpului, mănăstirea din Ostrog a trecut prin diferite încercări. În anul 1714, turcii conduși de Numan pașa au jefuit ținuturile din Muntenegru. Părinții au îngropat sfintele moaște lângă mănăstire, aproape de râul Zeta. Dar râul și-a ieșit din matcă și a acoperit locul unde fuseseră îngropate. Din mila lui Dumnezeu însă, sfintele moaște au fost păzite.

Pentru că prin sfintele sale moaște Sfântul Vasile de la Ostrog era mărturisitor al dreptei credințe și după moartea sa, Omar Pașa a vrut să distrugă moaștele sale, așa cum Sinan Pașa arsese pe colina Vracear din Belgrad moaștele Sfântului Sava, ocrotitorul Serbiei¹⁷. În anul 1852, turcii conduși de Omar Pașa au atacat vreme de nouă zile mănăstirea, care era apărată doar de o ceată de bărbați din Muntenegru. Aceștia erau conduși de voievodul Mirko Petrovici. Turcii au spart două din cele trei porți ale mănăstirii, dar nu au reușit să o spargă și pe cea de-a treia. Atunci când Omar Pașa a poruncit să fie puse tunurile pe mănăstire, o grenadă a căzut pe pământul mănăstirii fără să explodeze. Un ostaș curajos a luat grenada și a aruncat-o înapoi, în mijlocul soldaților turci. Când a explodat, au murit mulți turci, lucru care a înduplecat inima pașei, iar acesta a oprit atacul împotriva mănăstirii.

În timpul acelor lupte, un părinte, arhimandritul Nicodim Raicevici, s-a rugat neîncetat Maicii

---

¹⁷ Sfântul Sava al Serbiei a trecut la Domnul în anul 1235. A fost înmormântat în Catedrala Sfinților 40 de mucenici din Târnovo, Bulgaria. După doi ani, sfintele sale moaște au fost aduse la Mănăstirea Mileșevo din Serbia. Acolo au făcut o mulțime de minuni. Diferiți diplomați străini au scris despre ele, ca și despre faptul că la moaștele Sfântului Sava veneau să se închine nu doar creștini, ci și musulmani și evrei. Ba chiar donațiile făcute de musulmani și evrei erau mai mari decât cele făcute de creștini. Întrucât moaștele Sfântului Sava erau o dovadă vie a adevărului credinței ortodoxe, Omar Pașa a vrut să le distrugă și le-a ars pe 27 aprilie 1595. Dar Biserica Serbiei prăznuiește această zi; după cum scria Sfântul Nicolae Velimirovici, „cu această nelegiuire, pașa cel demonizat nu a reușit să ardă și duhul viu al sfântului, adică pe sfântul însuși, care rămâne pururea viu și nevătămat înaintea tronului lui Dumnezeu în ceruri și în inimile oamenilor pe pământ” (Sfântul Nicolae Velimirovici, *Proloagele de la Ohrida*, vol. I, Editura Cartea Ortodoxă și Editura Egumenița, Galați, 2005, p. 499) (n.a.).